

ВЕРХОВНИЙ СУД УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

13 жовтня 2015 року

м. Київ

Колегія суддів Судової палати в адміністративних справах Верховного Суду України у складі:

головуючого **Маринченка В.Л.,**

суддів: **Гриціва М.І., Коротких О.А., Кривенка В.В., Панталієнка П.В.,
Самсіна І.Л., Терлецького О.О., –**

розглянувши в порядку письмового провадження справу за позовом Чупіної Катерини Павлівни до виконавчого комітету Автозаводської районної ради м. Кременчука Полтавської області (далі – Виконком) про визнання дій неправомірними та зобов'язання вчинити дії,

в с т а н о в и л а:

У квітні 2014 року Чупіна К.П. звернулася до суду з позовом, у якому просила визнати неправомірними дії Виконкому щодо нарахування та виплати їй в 2010 році матеріальної допомоги для вирішення соціально-побутових питань в розмірі посадового окладу та зобов'язати Виконком нарахувати та виплатити за 2010 рік зазначену допомогу в розмірі середньомісячної заробітної плати з урахуванням раніше проведених виплат.

Обґрунтовуючи позов, Чупіна К.П. зазначила, що при звільненні з посади спеціаліста 2 категорії організаційного відділу Виконкому 11 лютого 2011 року відповідач не провів усі належні їй виплати, а саме – матеріальна допомога для вирішення соціально-побутових питань за 2010 рік була виплачена у розмірі посадового окладу, а не в розмірі середньомісячної заробітної плати відповідно до підпункту 3 пункту 2 постанови Кабінету Міністрів України від 9 березня 2006 року № 268 «Про упорядкування структури та умов оплати праці працівників апарату органів виконавчої влади, органів прокуратури, судів та інших органів» та колективного договору Виконкому на 2010–2013 роки.

Автозаводський районний суд міста Кременчука Полтавської області ухвалою від 25 квітня 2014 року, залишеною без змін ухвалою Харківського апеляційного адміністративного суду від 10 червня 2014 року, адміністративний позов Чупіної К.П. залишив без розгляду.

Залишаючи позов без розгляду, суди виходили з того, що позивач пропустила встановлений частиною другою статті 99 Кодексу адміністративного судочинства України (далі – КАС) шестимісячний строк для звернення до суду, оскільки про порушене право вона дізналася в 2010 році. Також суди не взяли до уваги посилення Чупіної К.П. на те, що на спірні відносини поширюються строки, передбачені частиною другою статті 233 Кодексу законів про працю України (далі – КЗпП), оскільки до суду вона подала позов про визнання незаконними дій Виконкому під час проходження служби.

Вищий адміністративний суд України ухвалою від 1 вересня 2014 року відмовив у відкритті касаційного провадження за скаргою Чупіної К.П. на вищезазначені судові рішення.

У заяві про перегляд судових рішень Верховним Судом України Чупіна К.П., посиляючись на неоднакове застосування касаційним судом частини другої статті 233 КЗпП, просить скасувати ухвалу Вищого адміністративного суду України від 1 вересня 2014 року, а справу направити на новий розгляд до суду касаційної інстанції.

На обґрунтування заяви додано ухвалу Вищого адміністративного суду України від 3 червня 2015 року (К/800/41921/14) у справі за позовом Чупіної К.П. до Виконкому про визнання протиправними дій в частині нарахування та виплати в 2011 році матеріальної допомоги для вирішення соціально-побутових питань не в розмірі середньомісячної заробітної плати, а в розмірі посадового окладу, зобов'язання провести таку виплату з урахуванням виплаченої допомоги за 2011 рік, якою скасовано рішення судів попередніх інстанцій, а справа направлена до суду першої інстанції для продовження розгляду, оскільки касаційний суд дійшов висновку, що зазначена матеріальна допомога є частиною заробітної плати, а тому звернення до суду з вимогами про зобов'язання її виплатити не обмежується будь-яким строком відповідно до частини другої статті 233 КЗпП.

Перевіривши наведені у заяві доводи, колегія суддів Судової палати в адміністративних справах Верховного Суду України дійшла висновку про неоднакове застосування судом касаційної інстанції у подібних правовідносинах статті 99 КАС та статті 233 КЗпП при вирішенні питання щодо строку, протягом якого особа може звернутися до адміністративного суду у разі порушення законодавства про оплату праці.

Усуваючи розбіжності у застосуванні судом касаційної інстанції зазначених норм права, колегія суддів виходить із такого.

Відповідно до частини першої статті 99 КАС адміністративний позов може бути подано в межах строку звернення до адміністративного суду, встановленого цим Кодексом або іншими законами.

У разі порушення законодавства про оплату праці працівник має право звернутися до суду з позовом про стягнення належної йому заробітної плати без обмеження будь-яким строком (частина друга статті 233 КЗпП).

Частиною першою статті 1 Закону України від 24 березня 1995 року № 108/95-ВР «Про оплату праці» (у редакції, чинній на час виникнення спірних відносин) встановлено, що заробітна плата – це винагорода, обчислена, як правило, у грошовому виразі, яку за трудовим договором власник або уповноважений ним орган виплачує працівникові за виконану ним роботу.

Статтею 2 цього Закону визначено структуру заробітної плати, до якої входять: основна та додаткова заробітна плата, а також заохочувальні та компенсаційні виплати.

Частиною другою статті 33 Закону України від 16 грудня 1993 року № 3723-ХІІ «Про державну службу» (у редакції, чинній на час виникнення спірних відносин) передбачено, що заробітна плата державних службовців складається з посадових окладів, премій, доплати за ранги, надбавки за вислугу років на державній службі та інших надбавок.

Аналіз наведених положень дає підстави для висновку, що матеріальна допомога для вирішення соціально-побутових питань входить до системи оплати праці державного

службовця.

Таким чином, колегія суддів Судової палати в адміністративних справах Верховного Суду України доходить висновку, що матеріальна допомога для вирішення соціально-побутових питань є частиною заробітної плати, а тому звернення до суду з вимогами про зобов'язання її виплатити не обмежується будь-яким строком.

Отже, висновок судів у справі, що розглядається, щодо пропуску Чупіною К.П. строку для звернення до суду не ґрунтується на правильному застосуванні норм права, тому всі ухвалені у справі рішення підлягають скасуванню.

Беручи до уваги те, що суди всіх інстанцій фактичні обставини справи не з'ясували, колегія суддів Судової палати в адміністративних справах Верховного Суду України позбавлена можливості ухвалити нове судове рішення, а отже, справу необхідно направити на новий розгляд до суду першої інстанції.

Керуючись статтями 241–243 Кодексу адміністративного судочинства України, колегія суддів Судової палати в адміністративних справах Верховного Суду України

п о с т а н о в и л а :

Заяву Чупіної Катерини Павлівни задовольнити частково.

Ухвали Автозаводського районного суду міста Кременчука Полтавської області від 25 квітня 2014 року, Харківського апеляційного адміністративного суду від 10 червня 2014 року, Вищого адміністративного суду України від 1 вересня 2014 року скасувати, справу направити на розгляд до суду першої інстанції.

Постанова є остаточною і оскарженню не підлягає, крім випадку, встановленого пунктом 3 частини першої статті 237 Кодексу адміністративного судочинства України.

Головуючий

В.Л. Маринченко

Судді:

М.І. Гриців

О.А. Коротких

В.В. Кривенко

П.В. Панталієнко

І.Л. Самсін

О.О. Терлецький